

MIJN DUISTERE GEBED

Opgedragen aan mijn grootvader

Voor mijn grootvader Isaac Smith sr.,
van wie ik leerde dat het nooit gemakkelijk maar altijd
de moeite waard is om het goede te doen.

Inleiding

Hé, kom eens, dan vertel ik je een verhaal.

Dat is het eenvoudige aanbod dat schrijvers doen wanneer je hun boek oppakt. Ik doe dat aanbod nu ook. Het is een belofte, en die deden we elkaar al toen we nog rond kampvuren zaten of grotschilderingen maakten. Het is een traditie die begon toen we het eerste verhaal vertelden.

Het boek dat je nu voor je hebt, is mijn eerste serieuze poging om dat aanbod te doen. Het is de eerste keer dat ik, figuurlijk gesproken, bij een knisperend vuur ga zitten en je uitnodig naar me te luisteren.

Dan vertel ik je een verhaal...

Ik heb nooit gedacht dat ik een boek zou kunnen schrijven. Alleen al bij de gedachte aan die immense opgave sloeg een onnoemelijke vrees mij om het hart, en met recht. Een boek schrijven is zo ontielig moeilijk, dat van de duizenden mensen die er elk jaar aan beginnen slechts enkele het 'Einde' bereiken.

Waar ik nog het meest bang voor was, was dat het mij niet zou lukken de aandacht van de lezer tweehonderdvijftig bladzijden lang vast te houden. In 2017 schreef ik korte verhalen die lang niet slecht waren. Een paar verschenen er in *Thuglit*, een tijdschrift dat was opgezet door Todd Robinson, die geweldige bard van het misdadengenre. Een van mijn verhalen kreeg zelfs een vermelding in een editie van Best American Mystery and Suspense. Bij het korte verhaal voelde ik me op mijn gemak.

Maar je op je gemak voelen en kunst zijn als suiker en thee. Een schepje te veel en je kunt het weggooien.

Ik vond het doodeng om een roman te schrijven, maar ik wilde niets liever. Ik weet dat dat enigszins tegenstrijdig klinkt, maar ik merkte dat ik me steeds vaker ergerde aan de beperkingen die inherent zijn aan het korte verhaal. Ik wilde verhalen vertellen die genuanceerder en complexer waren. En aan vierduizend woorden had je dan gewoon niet genoeg. Het toeval wilde dat ik in de zomer van 2017 de kans kreeg om in New York Todd Robinson te ontmoeten. In een café in East Village, nippend aan een voortreffelijke whisky, praatten we over verhalen, over het schrijven ervan, over het soort verhalen dat we allebei graag wilden vertellen en, belangrijker nog, het soort boeken dat we graag lezen.

Op een gegeven moment (volgens mij rond de vijfde whisky) zei Todd: 'Je werkt toch bij een uitvaartcentrum? Nou, daar liggen de verhalen voor het oprapen. Kat in 't bakkie. In het ergste geval mislukt het. Maar wat maakt 't uit? Gewoon doen dus.'

Mijn reactie was het summum van welbespraaktheid: 'Uh...'

Ik kan me dat gesprek op die zomeravond nog herinneren als de dag van gisteren. Ik had verhalen en ik verlangde ernaar om ze te vertellen, en de enige die me ervan weerhield om ze met anderen te delen... was ik.

Ik ging terug naar mijn hotelkamer en schreef op briefpapier van het hotel de eerste drie hoofdstukken van wat *Mijn duistere gebed* zou worden. In de trein terug naar Virginia las ik mijn schrijfsel nog een keer door en realiseerde ik me dat het lang zo slecht nog niet was.

En dat vind ik nog steeds.

Heeft het verhaal last van groei pijn? Zitten er stukken tussen die grof gehouwen zijn, zoals de kop van een kloofbijl? Is het een geslaagde eerste poging?

Ja, ja, en ik geloof van wel.

Behalve aardig wat interessante personages, een paar boeiende schurken en een flinke dosis van het alledaagse Zuiden, zie je in dit boek de schim van een schrijver die zoekende is. Die zijn plek rond het kampvuur zoekt.

Ik hoop dat je zult genieten van dit verhaal over verlies en liefde en de prijs van geweld. Nathan en Skunk en Walt en de andere personages zijn al jarenlang mijn vrienden. En zoals het hoort bij oude vrienden, waren ze al in mijn leven toen vrede en voorspoed nog moesten komen.

Ze bleven bij me, in goede tijden en in slechte tijden, en dat vind ik geweldig van ze.

Maar goed, nu heb ik wel genoeg herinneringen opgehaald. Voor zulk sentimenteel gedoe heb je dit boek niet opengeslagen, toch?

Ga er maar eens goed voor zitten.

Ontspan.

Dan vertel ik je een verhaal.

S.A. Cosby

Gloucester, Virginia

April 2022

Wraak is een bekentenis van smart.

OUD LATIJNS GEZEGDE

Proloog

Het licht van de koplampen priemde door het mistige duister dat de begraafplaats omhulde. Ik wist dat Skunk heel rustig moest rijden, want de weg zat daar vol gaten en geulen. De Gethsemanekerk lag aan de andere kant van de county, bij de North River. Achter die kerk een graf delven kon je vergelijken met een waterput graven. Lang voordat ik zelfs maar een schittering in het oog van mijn vader was, hadden de kerkoudsten daar een stuk grond bij een groepje kronkelige moerbeibomen gekocht. In het schijnsel van de koplampen waren de takken net dansende skeletten. Ik stond naast een vers gedolven graf waar twee grote multiplexplaten op lagen. Ik leunde op mijn kampeerschap alsof het een stok was. Naast me lag een keukentrap.

Skunk kwam aangereden en zette zijn auto met de achterbak naar het graf gekeerd. Hij stapte uit, ik hoorde zijn sleutels rammelen toen hij de achterbak opendeed. Ik had verwacht dat de stank me bij de keel zou grijpen, maar we hadden het lichaam luchtdicht ingepakt met dik teerkleed en ducttape. We klaptten de multiplexplaten om en keken in de gapende muil van het graf. Morgen zouden de grafdelvers een betonnen bak van duizend kilo in dit gat laten zakken. Een paar uur later zou er een kist van meer dan honderd kilo in komen te liggen en daar zou dan zo'n vijftig kilo aarde op worden gestort. De randen zouden netjes opgevuld en aangestampt worden en daarna zouden de grafdelvers naar hun volgende klus gaan. Skunk en ik zouden als enigen weten dat dit de laatste rustplaats was voor twee dode zielen.

Ik kreeg opeens het gevoel dat er iets warmes en vettigs in mijn keel zat, alsof ik net een paar glazen whisky met benzine achterover had geslagen. Mijn mond vulde zich met speeksel.

Skunk draaide zich om en keek me aan. 'Alles kits, chef?'

Ik klemde mijn handen om de schep. Ik wilde zeggen dat ik me allesbehalve kits voelde. Ik dacht eerlijk gezegd dat ik me nooit meer kits zou voelen.

'Ja hoor, alles in orde. Kom, aan de slag,' zei ik.

Ik zorg voor de doden.

Dat zeg ik als mensen me vragen wat ik voor de kost doe. Dat levert meestal twee verschillende reacties op. Ofwel ze staan even later aan de andere kant van de kamer en werpen me de rest van de avond steelse blikken toe, of ze beginnen zenuwachtig te lachen en snijden een ander, minder luguber onderwerp aan. Ik kan natuurlijk ook gewoon zeggen dat ik bij een uitvaartcentrum werk, maar wat is daar nou de lol van?

Toen ik bij de mariniers zat liep ik weleens in mijn veldtenu, of, als ik naar een militair evenement was geweest en op de terugweg naar de basis nog iets wilde kopen, in mijn gala-uniform een Starbucks of het winkelmekka Walmart binnen. Soms werd ik dan aangesproken: 'Dank voor alles wat je voor het land gedaan hebt.' Ik mompelde dan iets terug in de trant van: 'Nee, ú bedankt voor alle steun', en dan liepen ze weg met een mooie, tevreden uitdrukking op hun gezicht. Soms wilde ik eigenlijk zeggen: 'Ik haalde de lijken op. De lijken waar de benen vanaf geschoten waren of waarvan de handen rafelige vleeshompjes waren geworden. De lijken die vol lagerballetjes of spijkers of andere troep zaten, alles wat een joch in zijn berm bom had gestopt. Ik laadde de lijken in en reed ze terug naar de basis, en dan ging ik weer terug op patrouille en smeekte een god die maar met een half oor naar mij leek te luisteren dat vandaag niet de dag mocht zijn dat ze mijn lijk naar de basis moesten brengen.'

Maar ik denk niet dat ze daar hetzelfde warme, aangename gevoel van zouden hebben gekregen.